

POSTANOWIENIE

30 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 30 grudnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa W. R.
przeciwko Szpitalowi Specjalistycznemu w O. i P. spółce akcyjnej w W.
o zadośćuczynienie i rentę,
na skutek skargi kasacyjnej W. R.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 27 lipca 2022 r., V ACa 831/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje i nakazuje wypłacić ze środków Skarbu Państwa -
Sądu Apelacyjnego w Warszawie na rzecz adwokata D. C. kwotę
8100 (osiem tysięcy sto) złotych, powiększoną o stosowny
podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej
udzielonej z urzędu powódce, W. R..**

[SOP]

ł.n

UZASADNIENIE

Powódka W.R. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, w którym oddalono apelację skarżącej w sprawie o zapłatę przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi Specjalistycznemu w O. oraz P. S.A. w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała oczywistą zasadność skargi „w zakresie naruszenia przepisu prawa procesowego dotyczącego błędów w ustaleniach faktycznych skutkujących niezasadnym oddaleniem apelacji w zakresie przyznania odszkodowania (skapitalizowanej renty) na powodującej niemożliwość wykonywania pracy, podczas gdy na skutek błędu medycznego powódka doznała szkody potwierdzonej m.in. umiarkowanym stopniem inwalidztwa oraz opiniami biegłych, a także naruszenia prawa materialnego polegającego na przyznaniu zadośćuczynienia w rażąco niskiej wysokości, nieadekwatnej do bólu fizycznego i psychicznego związanego z błędem medycznym wynikającym z niewłaściwie przeprowadzonej operacji i jej następstw, a także pogorszeniu widoków na przyszłość, w tym stanu zdrowia psychicznego i fizycznego” (pisownia i interpunkcja oryginalne, s. 2 skargi). Wywód ten (powtórzony na skutek dokonanego przez Sąd drugiej instancji wezwania do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej m.in. przez „uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania”, k. 1098 akt głównych), wyczerpuje całość stanowiska skarżącej w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (zob. postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (zob. postanowienie SN z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu

skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku powódki wymaganiom tym nie odpowiada; skarżąca nie przedstawiła bowiem wymaganej w świetle art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. argumentacji, zdolnej do przekonania o "oczywistej" zasadności skargi. Przytoczone wyżej stwierdzenia stanowią ogólne podsumowanie zastrzeżeń co do treści wydanego w sprawie rozstrzygnięcia. Część z tych zastrzeżeń nie może być przy tym w sposób skuteczny podniesiona w skardze kasacyjnej, co wynika z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. Z kolei te z nich, które objęte są kognicją Sądu Najwyższego, nie przekonują, w przedstawionej obecnie treści argumentacji, o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Samo stwierdzenie, że przyznane powódce zadośćuczynienie jest zbyt niskie, nie stanowi bowiem argumentu, lecz jest jedynie stanowiskiem powódki, które - dla skutecznego wsparcia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – musiałoby być opatrzone odpowiednim jurydycznym wyjaśnieniem. Dopiero wówczas możliwe byłoby stwierdzenie, czy stanowisko skarżącej o wadliwym rozstrzygnięciu sprawy (oraz – adekwatnie – o oczywistej zasadnieprawidłowości i jak przekłada się to na konieczność ingerencji w wyrok Sądu drugiej instancji).

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O wynagrodzeniu pełnomocnika reprezentującego powódkę z urzędu orzeczono na podstawie § 8 pkt 7 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.f.]